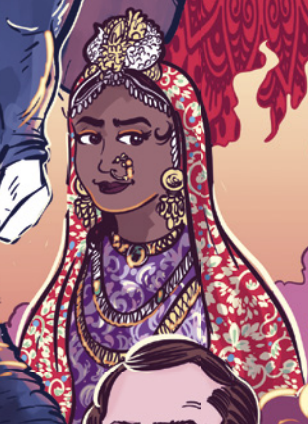

KOUZELNÝ ATLAS PUTOVÁNÍ ČASEM

Veronika
Válková

Indie

*Královna
z
Džhánsí*

Ilustrace
Petr Kopl

bambóok

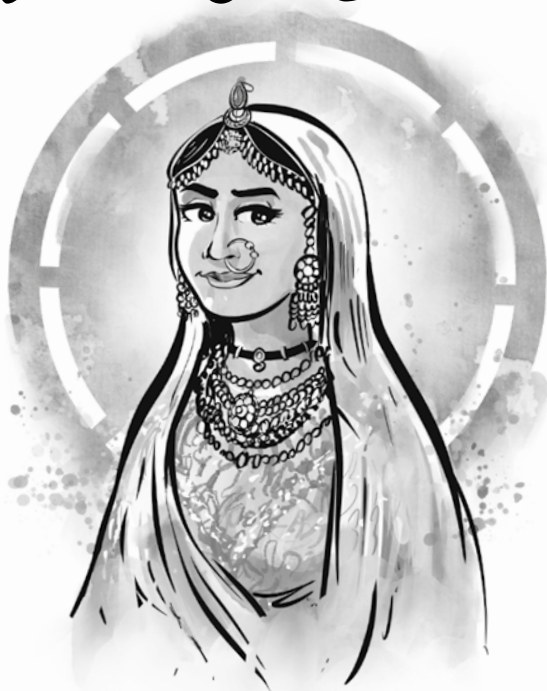
KOUZELNÝ ATLAS PUTOVÁNÍ ČASEM

Veronika Válková

Indie

Královna z Džhánzí

bambóok

JE MI DVANÁCT, CHODÍM DO ŠESTÉ TŘÍDY A JAKO KAŽDÉ DÍTĚ SE POŘÁD ROZČILUJU S RODIČI. OPRAVDU BY MĚ ZAJÍMALO, PROČ DOSPĚLÁCI MYSLÍ JEN NA SEBE A JSOU PŘESVĚDČENÍ, ŽE PRO JEJICH DÍTĚ JE DOBRÉ ZROVNA TO, CO ONI SI MYSLÍ, ŽE JE DOBRÉ. NĚKDY SI PŘIPADÁM JAKO ŠACHOVÁ FIGURKA. ŠOUPNOU MĚ TAM, KDE MĚ CHTĚJÍ MÍT, A JEŠTĚ ČEKAJÍ, ŽE Z TOHO BUDU NADŠENÁ. NEMŮŽU SE DOČKAT, AŽ VYROSTU A PŘESTANOU SI ME MNOU DĚLAT, CO CHTĚJÍ.

TAK TŘEBA: JSEM JEDINÁČEK. NIKDY MĚ NEBAVILO BÝT JEDINÁČKEM. A KDYŽ JSEM SE NAŠE POKOUŠELA PŘEMLUVIT, ABY MI POŘÍDLI SOUROZENCE, SNAŽILI SE MI NAMLUVIT, ŽE TAKHLE JE TO PRO MĚ LEPŠÍ. KDYBY NÁS BYLO VÍC, NEMOHLA BYCH PRŮ CHODIT NA FRANCOUZŠTINU A GYMNASTIKU A NA PIÁNO A NEMOHLA BYCHOM NA DOVOLENOU DO ŘECKA, PROTOŽE BYCHOM NA TO NEMĚLI PENÍZE. A V DĚTSKÉM POKOJÍČKU BYCHOM SI SKÁKALI PO HLAVĚ. VŮBEC JE NENAPADLO, ŽE BYCH KLIDNĚ OŽELELA FRANCOUZŠTINU NEBO GYMNASTIKU NEBO PIÁNO. KDYBYCH MĚLA SÉGRU, MOHLY BYCHOM CHODIT TŘEBA JEN NA GYMNASTIKU, ALE SPOLU. NEBO ŽE BYCH BYLA RADŠI CELÉ LÉTO SE SÉGROU NA CHALUPĚ U BABI JIZERSKÉ A LÍTALA PO LESE, NEŽ SE S NIMI SAMA ŠKVAŘILA NA PLÁŽI V ŘECKU. A ŽE BYCH SI SE SÉGROU S RADOŠTÍ SKÁKALA PO HLAVĚ, V POKOJÍČKU I JINDE. PRAVDA JE, ŽE PRO NĚ JE POKODLNĚJŠÍ MÍT JEN JEDNO DÍTĚ. SLYŠELA JSEM, JAK SE O TOM MAMINKA BAVÍ S TĚTOU MIRKOU, KTERÁ MÁ DVA KLUKY, MOJE BRATRANCE. A TETA JÍ ŘÍKALA, AŽ SI UVĚDOMÍ, ŽE SICE TEĎ ONI MAJÍ NA STAROSTI JEN JEDNO DÍTĚ, ALE ŽE TO DÍTĚ, TĚDY MĚ, TAKY ODSOUDILI K TOMU, ŽE ONO BUDE MÍT JEDNOU NA KRKU DVA NEMOHOUCÍ STAŘÍKY. MAMINKA PAK S TĚTOU NĚJAKOU DOBU NEMLUVILA. ALE MNĚ PŘIPADÁ, ŽE TETA MÁ PRAVDU. JAK JÁ MÁM JEDNOU ZVLÁDNOU SAMU SE POSTARAT O NĚ OBA, KDYŽ PRO NĚ DVA JE TEĎ NÁROČNĚ STARAT SE O MĚ JEDNU? NENÍ TO FÉR.

A DRUHÁ VĚC: NAŠI NÁS PŘESTĚHOVALI. DONEDÁVNA JSME BYDLELI V PANELÁKU V PRAZE NA JIŽNÍM MĚSTĚ. PODLE MĚ NÁM TAM NIC NECHYBĚLO. ALE NAŠI PŘIŠLI S TÍM, ŽE BYT JE MALÝ, ŽE JE V PRAZE HROZNÉ ŽIVOTNÍ PROSTŘEDÍ A VŮBEC, A KOUPILI DŮM SE ZAHRADOU KOUSEK OD PRAHY. MAMINCE JE TO JEDNO, ONA PRACUJE JAKO PŘEKLADATELKA, TAKŽE VĚTŠINU PRÁCE VYŘIZUJE PŘES MAILY, TATÍNKOVI TAKY, PROTOŽE TO MÁ DO PRÁCE AUTEM SKORO STEJNĚ RYCHLE, JAKO KDYŽ DŘÍV JEZDIL METREM A TRAMVAJÍ. ALE ODSKÁKALA JSEM TO JÁ, PROTOŽE ODSUD NEMŮŽU DOJÍŽDĚT DO STARÉ ŠKOLY. TAKŽE JSEM PŘIŠLA O VŠECHNY KAMARÁDY A KAMARÁDKY, SE KTERÝMI JSEM PĚT LET CHODILA DO TŘÍDY. O TEREZKU, MOU NEJLEPŠÍ KAMARÁDKU, SE KTEROU JSME VŽDYCKY SEDĚLY V JEDNÉ LAVICI, O MIKULÁŠKA, KTERÉMU JSEM DÁVALA OPISOVAT ŹKOLY Z MATEKY, KATKU, DÁŠU... ALE HLAVNĚ ŽE JSEM NA ČISTÉM VZDUCHU, ŽE? DALŠÍ DOSPĚLÁCKÉ SOBECTVÍ. PŘESTOŽE JE TEN DŮM OPRAVDU VELIKÝ A JE POROSTLÝ ZELENÍ, O KTERÝCH SI DOSPĚLÁCI MYSLÍ, ŽE JE TO BŘEČTAN NEBO PSÍ VÍNO, ALE ZELENÍ SE JEN TAK TVÁŘÍ, A KDYŽ JE NIKDO NEVIDÍ, POBÍHAJÍ PO OMÍTCE A ŠUSTÍ. A MŮJ POKOJÍČEK JE STEJNĚ VELKÝ JAKO NÁŠ STARÝ OBŮVÁK.

JE ALE JEDNA VĚC, KVŮLI KTERÉ JSEM OCHOTNÁ NAŠIM TO PŘESTĚHOVÁNÍ ODPUSTIT A KTERÁ BY SE NIKDY NESTALA, KDYBYCHOM ZŮSTALI VE STARÉM BYTĚ.

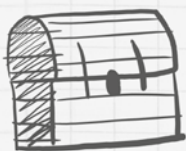
VLASTNĚ DVĚ VĚCI.

S DOMEM JSME KOUPIILIKOČKU BARČU. JE ČERNÁ S BÍLÝM BRÍŠKEM, NÁPRSENKOU A TLAPKAMI A CHOVÁ SE JAKO PRAVÁ DÁMA. DĚLÁ SI, CO CHCE, ALE DĚLÁ TO, JAK TATÍNEK ŘÍKÁ, S NOBLESOU. KOČKY JSOU VŠECHNY TAJEMNÉ A BARČA DVOJNÁSOB, A TO JE SUPER. KONEČNĚ

MÁM JINÉ ZVÍŘE NEŽ ŽELVU PÍŤU, PROTOŽE V PANELÁKU MI NAŠI NIC CHLUPATÉHO DOVOLIT NECHTĚLI. TO JE TA PRVNÍ PRIMA VĚC.

TA DRUHÁ JE, ŽE JSEM NA PŮDĚ VE STARÉ TRUHLE NAŠLA KOUZELNÝ ATLAS. NA PRVNÍ POHLED VYPADÁ JAKO STARÝ ŠKOLNÍ DĚJEPISNÝ ATLAS, ALE HODNĚ STARÝ, PROTOŽE JE VÁZANÝ V KŮŽI A TA KŮŽE JE UŽ DOST OHMATANÁ. NA PRVNÍ STRANĚ JE NAPSÁNO:

Atlant
Historický
od
.....
..
.....
Sestavený

OD KOHO SESTAVENÝ, TO NEJDE PŘEČÍST, PROTOŽE JE TAM KAŇKA. NA DALŠÍCH STRÁNKÁCH JSOU MAPY. VĚTŠINOU JSOU TO MAPY EVROPY, ALE NAŠLA JSEM TAM I MAPY JINÝCH SVĚTADÍLŮ. NEJSOU BAREVNÉ JAKO V NORMÁLNÍCH ATLASECH, ALE ZAŽLOUTLÉ A NAKRESLENÉ VYBLEDLÝM HNĚDÝM INKOUSTEM. TAM, KDE JE LES, JE MÍSTO ZELENÉ BARVY SPOUSTA MALÝCH STROMEČKŮ. MĚSTA NEJSOU VYZNAČENÁ KOLEČKEM, ALE OPRAVDU JE TAM NAMALOVANÉ MALÉ MĚSTEČKO, VĚTŠINOU S HRADBAMI A S BRÁNOU, NEBO JENOM HRAD NEBO VESNIČKA. TAM, KDE MAJÍ BÝT HORY, JSOU NAKRESLENÉ RŮZNĚ VELKÉ KOPEČKY A V MOŘÍCH PLAVOU VELRYBY A RŮZNÉ NESTVŮRY A PLUJÍ PO NICH KORÁBY S PLACHTAMI. NĚKDE JE PRÁZDNÁ PLOCHA A NA NÍ JE NAPSÁNO HIC SUNT LEONES. ZJISTILA JSEM, ŽE TO ZNAMENÁ ZDE JSOU LVI A PSALO SE TO DO MAP NA MÍSTA, KTERÁ JEŠTĚ NEBYLA PROZKOUMANÁ A NIKDO NEVĚDĚL, CO TAM JE. TAKOVÁ UŽ DNESKA ASI NEJSOU, A TO JE ŠKODA.

KDYŽ SÁHNU NA MAPU, PŘENESE MĚ ATLAS DO MINULOSTI.

OPRAVDU.

UŽ SE MI TO STALO NĚKOLIKRÁT.

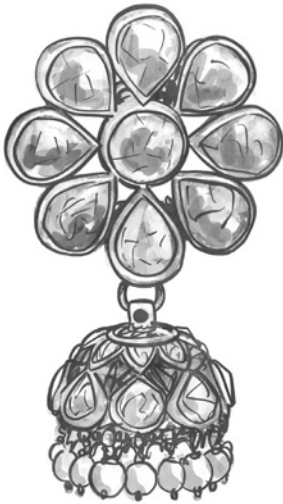
A MÁM DŮKAZY, PROTOŽE KDYŽ V MINULOSTI NĚCO DOSTANU, VRÁTÍ SE TO SE MNOU K NÁM NA PŮDU. TYHLE SUVENÝRY SI SCHOVÁVÁM DO KRABICE POD POSTELÍ A UŽ TAM MÁM NÁHRDELNÍK OD KARLA IV. A VYŘEZÁVANÝ DRAHOKAM A SANDÁLY Z POMPEJÍ A DALŠÍ VĚCI.

SNAŽILA JSEM SE VYZKOUMAT, JAK ATLAS FUNGUJE. NA NĚCO UŽ JSEM PŘIŠLA. ČÍM DĚLE NECHÁM RUKU NA MAPĚ, TÍM DĚLE JSEM V MINULOSTI. DO MINULOSTI SE DOSTANU VĚDYČKY OBLEČENÁ TAK JAKO LIDÉ, KTERÍ TAM ŽIJÍ, ALE JAKMILE SE VRÁTÍM NA PŮDU, MÁM NA SOBĚ ZASE SVOJE ŠATY. A V MINULOSTI TAKÉ VĚDYČKY UMÍM MLUVIT JAZYKEM, KTERÝ SE TAM POUŽÍVÁ.

ZATÍM JSEM NEPŘIŠLA NA TO, JAK SI VYBRAT, KAM DO MINULOSTI SE DOSTAT. MYSLELA JSEM, ŽE JE V TOM NĚJAKÁ LOGIKA, ALE ATLAS NEJSPIŠ FUNGUJE PODLE NĚČEHO ÚPLNĚ JINÉHO. NĚKDY - ALE OPRAVDU JEN NĚKDY - TO VYPADÁ, ŽE PLNÍ PŘÁNÍ. TŘEBA KDYŽ JSEM SE CHTĚLA ZNOVU POTKAT S NĚKÝM V MINULOSTI, KDO MĚ MÁ OPRAVDU RÁD, TAK MI TO DOPŘÁL. A KDYŽ JSEM SE O NĚKOHU V MINULOSTI ÚPLNĚ STRAŠNĚ ŠÍLENĚ MOC BÁLA, TAK MĚ TAKY POSLAL PŘESNĚ NA TO MÍSTO A DO TOHO OKAMŽIKU. ALE JINAK ZATÍM FAKT NEVÍM.

JO A BARČA. TEĎ UŽ STOPROCENTNĚ VÍM, ŽE SE MNOU DO TÉ MINULOSTI CESTUJE JAKO ČLOVĚK. A VODÍ MĚ ZPÁTKY DOMŮ. ČÍM DÁL VÍC CHCI ZJISTIT, KDO TA KOČKA VE SKUTEČNOSTI JE - A JAKÉ SE MNOU VLASTNĚ MÁ ÚMYSLY. PROTOŽE ONA BEZPOCHYBY NĚJAKÉ MÁ...

Kapitola 1

Byla sobota.

Bára měla soboty radši než neděle. Protože sobota je první volný den po pracovním týdnu, zatímco neděle je poslední volný den před pracovním týdnem.

Takže bylo super, že je sobota. Koukla na hodiny. Půl desáté.

Vyklouzla z postele, obula si bačkory s psími čumáky a připlácla ucho na dveře ložnice rodičů. Minimálně tatínek ještě rozhodně spal. Bylo by to slyšet, i kdyby stála metr ode dveří. Nechápala, jak to, že tohle řezání pilou maminku nebudí. Opatrně sešla dolů do kuchyně. Opatrně proto, aby si nešlápla na uši a nespadla. Tedy na uši na těch bačkorách, ne na svoje vlastní.

Zřejmě ještě spala i maminka, protože dole panovalo hrobové ticho.

Bára v záchvatu láskyplné péče o rodičovstvo nastavila překapávač, prostřela k snídani, uvařila si kakao a pak na podnose odnesla nahoru dva šálky kávy.

„Dobré ráno!“ zacvrlikala, když si obratně jednou nohou otevřela dveře do ložnice, *aniž* by se přitom polila horkou kávou.

Tatínek se posadil a zamžoural jako rozespálé kotě.

„Ženo, myslím, že se naše dcera domákla, že se blíží Vánoce,“ usoudil, „a bude mít nějaké požadavky.“

No jo, uvědomila si Bára. Vždyť jsou už od středy za týden!

„Jo? Můžu? Nebo už pro mě něco máte? Nemáte? Mám vám to napsat?“

„Co?“

„No ty dárky! Já bych potřebovala nějakou knížku o husitech a vůbec hodně tlustou o dějinách a latinský slovník a kurs předení a asi bych se potřebovala začít učit jezdit na koni a...“

Tatínek sebou plácl zpátky do peřin.

„Říkal jsem ti, že ji máme prodat do cirkusu.“

„Ber to z té lepší stránky,“ zabručela maminka, která ještě ani neotevřela oči. „Chce knihy a vzdělávací kurzy. Taky by si mohla přát výlet do Disneylandu.“

Bára zastříhala ušima.

„A to by šlo?“

„Nešlo,“ ujistil ji tatínek.

„A ty knížky?“

„Uvidíme.“

„Když budu hodná?“

„Jestli chceš být opravdu hodná,“ ozvala se zase maminka, „tak si dneska doplň všechno, co jsi ve škole zameškala, když jsi byla nemocná. Zítra pojedeme na vánoční nákupy, potřebujeme sehnat něco pro babi jizerskou a pro tetu Mirku a tak. Hodnou Báru vezmeme s sebou.“

„Hodná Bára vám udělala snídani,“ nezapomněla Bára zdůraznit své zásluhy. Ale představa zítřejších nákupů vůbec nebyla špatná. Taky potřebuje sehnat ještě nějaké dárky a možná by si mohla vyškemrat nový deník, protože ten brokátový s pávy už je skoro popsáný. Bodejť by ne, když je tam dvacet osm bohatě ilustrovaných zápisů...

Bára si odnesla kakao do pokojíčku a udělala si pečlivý seznam toho, kam ve škole došli, když chyběla, a co by tedy měla dohonit. Pak usoudila, že tímhle by sobota fakt začínat neměla, zatížila seznam stojánkem na tužky s pandou a potichu, aby nevyhláskala rodičovstvo z ložnice, se vykradla na půdu.

Barča ležela na židli a myla si kožíšek. Špičky chloupků měla mokré, zřejmě se sem teprve před chvilkou vrátila z nočních toulek po zasněžené zahradě.

„Že se ti chce v tom sněhu běhat,“ podivila se nad tím Bára. Už tu bydleli přes tři měsíce, a pořád ještě nepřišli na to, kudy se Barča na půdu dostává. Tatínek soudil, že možná vyleze po kaštanu a pak z jeho větve přeskočí do okapu a protáhne se nějakou škvírou pod střechou. Bára se rozhlédla, jestli někde neuvidí mokré t'ápoty, jejichž stopování by jí tuto záhadu pomohlo rozřešit, ale marně.

Vykoukla z vikýře.

Zahrada se choulila pod nadýchanou sněhovou peřinou a na cihlovém sloupku v plotě seděl obrovský načechraný zrzavý kocour. Podíval se nahoru, a když spatřil Báru ve vikýři, něco řekl. Nebylo slyšet co, ale Bára viděla, jak otevřel tlamičku. Jako by se ptal, jestli s ním Barča může jít ven.

„Barčo, ty tu máš nápadníka?“ zeptala se kočky, která jí nevěnovala ani tu nejmenší pozornost. Když Bára znovu vyhlédla z vikýře, kocour byl ten tam. Zbyly po něm jen stopy ve sněhu.

Bára si sedla na zem k truhle s atlasem.

„Já vím, že bych se měla učit, jenže se mi nechce,“ svěřila se Barče. „Tak až za chvíli. Teď by se mi chtělo někam, ale nevím kam. Nemohla bys mi už konečně říct, jak ten atlas funguje? Jako že bych se přenášela někam, kde buď budu užitečná, nebo to tam bude zajímavé...“

Barča zívla, čímž chtěla očividně naznačit, že ji Bára svými řečmi obtěžuje a nudí.

„Dobře, no, když mi nechceš pomoci,“ trhla rameny Bára. „Však já na to jednou přijdu. Tak někam... kamkoliv.“

Otevřela atlas skoro na poslední stránce a sáhla na mapu. Půda kolem ní se zahoupala a zmizela.

Kapitola 2

Byla v lese.

V docela světlém listnatém lese. Některé stromy měly listy podobné akátům, ale akáty to nebyly. Rozhlédla se kolem sebe, jestli jí čirou náhodou atlas nedopřál ten luxus a nepostavil ji na nějakou pěšinku, ale to ani omylem. Nezahlédla nic, co by jí pomohlo nějak se zorientovat.

Když člověk zabloudí v lese, musí najít nějaký potůček a vydat se po proudu, vybavila si jednu ze základních pouček pro přežití. Protože potůček časem člověka dovede k nějakému lidskému příbytku. Tato rada je velmi moudrá, leč má dva háčky. První tkví v tom, že člověk musí ten potůček najít. Druhý je v tom, že první lidský příbytek může být pěkně daleko po proudu. I tak už se jí v minulosti několikrát vyplatilo se téhle rady držet, nebyl tedy důvod, proč by to tentokrát neměla zkusit znovu.

Jdeme hledat potůček, rozhodla se tedy a srdnatě vykročila.

Vzápětí uslyšela varovné *dřííp* a něco ji zatahalo za sukni. Tedy ono to proběhlo opačně, nejdřív ji něco zatahalo za sukni a pak se ozvalo *dřííp*. Zastavila se, aby prozkoumala rozsah škod. Při té příležitosti zjistila, jaký *outfit* jí atlas nadělil tentokrát.

Málem ji trefil šlak.

Měla na sobě vanilkově žluté šaty, což by samo o sobě nebylo nijak strašné. Ani to, že měly na sukni tři řady volánů a končily někde pod koleny. Jenže ta sukne měla tvar skleněného poklopu na syrečky. Prostě dokonalá polokoule. Když na ni Bára sáhla, rozhoukala se. Jako stínítko na lampě. Přejela po ní dlaněmi a pod lehounkou mušelinovou látkou ucítila nějakou konstrukci. Rychle sukni vyhrnula, následně vykasala i spodničku a pak to konečně spatřila.

Pod spodničkou byla krinolína tvořená drátěnými obručemi spojenými látkovými pásky. Obruče byly pružné a daly se zmáčknout do oválu a pak se zase bez problémů narovnal. Skrze obruče hleděla Bára na další spodničku, která už nebyla tak objemná a zpod níž vyčuhovaly... Právě, nefalšované, bílé, skoro ke kotníkům dlouhé a kraječkami nazdobené bombardě.

No to ne! zděsila se Bára, když porovnála délku sukně a délku bombardě a vyšlo jí, že ty bombardě zpod sukně čouhají minimálně o dvacet centimetrů. Nebo víc. To je hrůza! Proboha, kdy byla móda nosit něco jako... jako krajkové jégrovky, a ještě aby byly vidět pod sukní?!

Pokračovala v průzkumu. Na nohou měla měkké botky ze světlé kůže s tmavou špičkou, vysoké nad kotníky, takže sahaly skoro ke krajkám těch bombardě. Šněrovaly se na vnitřní straně. Dále byla obdařena velmi jemně pletenými bílými punčochami, které, jak zjistila, když si pořádně zmuchlala krinolínu, aby mohla vykasat ty bombardě, sahaly nad kolena, kde byly ukončeny ozdobně vyplétaným lemem. Pod koleny je jistila uvázaná stužka.

Krinolína byla skutečně nejen lehoučká, ale i vcelku tvárná. Dala se připlácnout rukama na boky, aby bylo možné projít dveřmi, a díky těm látkovým proužkům, které jednotlivé obruče spojovaly, se dala i poskládat, kdyby ji Bára potřebovala vyhrnout vepředu nebo po straně nebo vzadu. A hezky se houpala. To Báru bavilo. Nejdřív zkoušela s krinolínou houpat ze strany na stranu a pak ji roztočila, jako když se cvičí s obručí, a šlo to taky. Jen se opět ozvalo to *dřííp*. Což bylo způsobeno skutečností, že stála velmi blízko trnitému keři, o který se jí – už podruhé – sukně zachytila. A protože byly šaty ušité z opravdu jemné, téměř průsvitné látky, bylo to zachycení *fatální*, tedy osudné: V jednom volánu už zely dvě nepěkné skoby.

Přestala s krinolínou blbnout a pro jistotu od keře trochu poodstoupila, aby dokončila prohlídku své garderoby a mohla vyrazit.

Živůtek šatů byl přiléhavý, s krátkými rukávky tvořenými dvěma volány. Široký věčkový výstřih by téměř odhaloval ramena, kdyby Bára pod žlutými šaty neměla bílou krajkovou halenku se stojáčkem a s mírně se rozšiřujícími dlouhými rukávy. Na hlavě jí seděl široký slamák, který přidržovala široká saténová stuha stejné barvy jako

šaty. Byla tak dlouhá, že i přes pompézní mašli uvázanou pod bradou sahala Báře hodně pod pás.

Jo, tak v tomhle si dovedu představit, jak elegantně cupitám někde po pískem vysypané cestičce v parku, pomyslela si Bára. Ale v lese?

Leč nedalo se dělat nic jiného než vydat se hledat potůček. Bára tedy vykasala krinolínu až do pasu a splácla ji do co nejužšího tvaru, vzala na milost bombardáky, díky nimž nehrozilo, že by si zdrápala nohy o podrost, a vykročila. Vzpomínka na doby, kdy jí byl nafukovací kruh tak velký, že si ho musela přidržovat podobně jako teď krinolínu, byla velmi vlezlá.

Sotva udělala pár kroků, v trávě to zašustilo a po kmeni stromu vyšplhala malá, roztomilá, na zádech pruhovaná veverka se štíhlým ocáskem. Zastavila se, aby se ujistila, že ji Bára nehodlá sežrat, pak si svůj pobyt na stromě rozmyslela, seskočila dolů a zmizela v podrostu.

To je burunduk, uvědomila si Bára. Veverka burunduk. Než začala cestovat časem, byla bytostně přesvědčená, že jednou půjde studovat veterinu, protože ji bavila všechna možná i nemožná zvířátka. A dost trpce nesla, že jí rodiče doma dovolili jen želvu Píďu. Takže burunduka poznala. Taky věděla, že je to zemní veverka, tudíž sice umí obratně lézt po stromech, ale spíš se pohybuje po zemi. Proto nemá tak huňatý ocásek jako rezavé, hnědé a černé veverky v českých lesích. Ty ho používají jako kormidlo i padák při skákání z větve na větev.

Trochu zklamaná, že burunduk zmizel, pokračovala dál.

Les nebyl hustý, ale plný protivného roští, kterým se s krinolínou prodíralo dost obtížně. Bára už ani nepočítala, kolikrát uslyšela to protivné *dřííp*. Potůček pořád nikde.

A pak se kdesi v lese ozval naprosto příšerný zvuk. Asi jako kdyby někdo zatroubil na poněkud poničený klakson. Málem upadla, jak se lekla.

Otočila se, zaslechla další *dřííp* a mezi stromy zahlédla pohyb. Rozbušilo se jí srdce.

Je tu něco živého a divně to řve.

Člověk ne, ten vydává jiné zvuky.

Propátrávala očima les, a kdyby mohla zrakem odhrnout každý lísteček, každou větvičku, udělala by to. Jenže takovou superschopnost neměla. Nakonec se ukázalo, že to není potřeba, protože strašidelný

vřískot se ozval znovu a ve stejný okamžik se ten tvor, který ho vydával, těžkopádně vznesl a s námahou mávaje křídly se usadil na větvi asi tři metry nad zemí.

Nebylo divu, že mu let dal takovou práci, nesl totiž skoro dvoumetrovou vlečku zelenkavě lesklého peří.

Byl to totiž páv.

Z výše svého bidýlka zavřískal znovu.

Bára si oddechla.

Páv není nebezpečný. Jen příšerně řve. Asi tu má někde pávice a chtěl je varovat před vetřelcem, tedy před Bárou.

Co ale dělá páv v lese? zamyslela se Bára. Pávi se obvykle vyskytují buď v zoologických zahradách, nebo v zámeckých parcích. Tady to nevypadá ani na jedno. I když, hodně opuštěný a zanedbaný kout nějakého parku by to teoreticky být mohl...

Nebo ovšem taky můžu být někde, kde pávi žijí divoce, protože každé domácí zvíře bylo někdy divoké, než zdomácnělo, a pávi patří do stejné skupiny jako bažanti a jejich domovem je... Ano, jejich domovem je Indie.

Takže, pokud je to páv divoký, jsem s největší pravděpodobností v Indii.

To mám tedy radost, pomyslela si Bára. Tu radost měla – no, vlastně neměla – proto, že o Indii toho věděla pramálo. A to pramálo se teď rychle snažila dát dohromady.

V zeměpise se nedávno učili, jak vznikají pohoří. Paní učitelka Zounarová jim vysvětlovala, že třeba Himálaje vznikly vrásněním, jak se na Asii před mnoha a mnoha miliony let začala tlačit Indie. Paní učitelka říkala, že to byl proces velmi pomalý, že si nemají představovat, že tam Indie přijela rychlostí 20 km v hodině, a Jílek se ptal, proč zrovna dvacet. Paní učitelka zopakovala, že ne dvacet, že hodně pomalu, Jílek se tedy optal, jestli deset, paní učitelka vzdychla a pokračovala ve výkladu. Takže tohle Bára věděla o Indii ze zeměpisu. Že nedosahuje rychlosti ani 20 km v hodině.

Dále si vybavovala, že v Indii žijí fakíři, kteří spí na prknech, z nichž trčí hřebíky. To věděla mimo jiné z tatínkova oblíbeného staršíčkého černobílého filmu *Fantom Morisvillu*, v němž měl fakír na starosti tygry, kterým Waldemar Matuška zpíval *pojd'te kočky, kočky*

s očky jako cvočky, *pojd'te pěkně, čičičí, tou mou cestou kočičí* a házel jim kousky masa, přičemž ten poslední kousek s plesknutím dopadl na čelo pána, kterého měly kočky s očky jako cvočky zkonzumovat. No, a ten fakír si rašplí brousil hřebíky na prkně a na dotaz, co to dělá, odpověděl: Lůžko si stelu.

Jiní fakíři také chovají kobry a hrají jim na píšťalky.

Z čehož vyplývá, že krom fakírů v Indii žijí i kobry.

Ovšem hlavním obyvatelem Indie byl podle Bářiných vědomostí Mauglí. Žil v džungli a s ním tam žili medvěd Balú, vlk Akéla, had Kaa, černý panter Baghíra, o kterém se Bára s bratrance do krve hádala, že je to *ta* Baghíra, zatímco oni tvrdili, že je to *ten* Baghíra, a, teď Báru zamrazilo, také strašlivý tygr Šér Chán.

Ano, v Indii žijí tygři.

Žijí v džungli.

Jsou pruhovaní, aby nebyli dobře vidět, a umí se plížit tiše jako kterákoliv jiná kočkovitá šelma. Špičáky mají dlouhé asi sedm centimetrů, tedy zhruba jako palec dospělého člověka. To nechcete mít zapíchnuté v zadku ani nikde jinde.

Bára cítila, jak pomalu kamení a buší jí srdce. Očima pročešávala džungli, protože od téhle chvíle les pokládala za džungli, konkrétně za džungli plnou lidožravých tygrů. Lidožravé tygry si většinou vychovávají lidé sami, protože na vesničany se obvykle specializují šelmy, které byly lidmi zmrzačeny – přišly v pasti o nohu, kulka jim roztříštila čelist a podobně. Neuloví pak svou běžnou kořist, ale pomalého, měkoučkého člověka bez kopyt a rohů ano. Báru, která kvůli krinolíně ani nemohla lesem běžet, by snadno ulovil i bezzubý tygr se třemi tlapami. Jediný problém by spočíval v tom, jak ji zakousnout. Bára ovšem slyšela o kocourovi, který přišel o pravý horní a levý dolní špičák, takže nemohl myši zakusovat, a tak je nosil do lavůrku pod okap, kde je topil. Bezzubý tygr by ji tedy mohl odvléct k tomu potůčku, co hledá, a tam ji utopit. Nebo prostě prudce zatrást hlavou, jak to kočky s kořistí dělají, a tím jí strhnout vaz. Vlastně... měl by pak ještě jeden problém. Jak ji bez zubů sežrat. Což by asi vyřešil snadno, protože šelmy kočkovité mají drsný jazýček, takže kdyby ji olizoval dostatečně dlouho a dostatečně silně, posloužila by mu jako takové masové lízátko a nakonec by tu z ní

zbyla jen dohola olízaná kostřička. A kdo ví, jestli by se předtím zdržoval tím topením...

Zkusila nahodit záložní krizový program, ale jediným výsledkem bylo uvážení, že nehybným stáním na místě pravděpodobnost ulízení tygrem k smrti nijak významně nesníží, a tak se podstatně rozechvěleji než před chvílí vydala lesem dál.

Krom občasného křiku pávů a šustění burunduků se nic hodného její pozornosti nedělo. Tygři tu buď nebyli, nebo je Bára nezajímala, a tak se bez úhony dostala na kraj lesa. S úlevou dovolila krinolíně zaujmout původní tvar, upravila sukni, aby na konstrukci dobře seděla, s povzdechem spočítala trhliny na volánech, kterých bylo asi osm, tedy trhlin, ne volánů, a pak se rozhlédla po krajině.

Bylo takové normální letní horko, obloha bez mráčku, okolí rovinnaté a plné políček, mezi nimi tu a tam osamělý strom, v dálce vesnička, v jiné dálce poměrně široká řeka.

Bára zamířila k vesničce. S horkou letní oblohou nad hlavou a lesem plným tygrů zdárně za sebou si chvíli připadala jako na prázdninách. Z nadšení, že ji v lese nic nesežralo, si prozpěvovala a skotačivě poskakovala směrem k vesničce, dokud...

... dokud nezaslechla dusot kopyt.

Ohlédla se.

Kde se tu ti jezdci vzali, neměla ponětí, ale ocitli se mezi ní a lesem, kam se tudíž nemohla běžet schovat. Ostatně les už byl stejně příliš daleko na to, aby tam doběhla dřív než kůň.

Jezdci si jí také všimli, koneckonců nevšimnout si žlutého poskakujícího pumliče uprostřed rovné krajiny by bylo vážným důvodem k návštěvě oční kliniky, a už k ní všichni mířili. Za okamžik ji obestoupili.

Koně bujně frkali a pohazovali hlavami. Hřívky měli spletené do copánků a deky pod sedly připomínaly perské koberce. Muži, kteří na nich seděli, svým vzezřením utvrdili Báru v přesvědčení, že se ocitla v Indii. Snědí, černoocí, černovlasí, černovousí. Tedy ti, kteří měli vousy, jinak spíš černokníratí. Někteří měli na hlavě turbany. Všichni byli po zuby ozbrojení a netvářili se vůbec přátelsky.

„Je to *Angréz!*“ volal vítězně jeden z nich, mladík sotva dvacetiletý. „Říkal jsem, že nikdo jiný takhle oblečený být nemůže!“

„Přineseme její hlavu *rání!*“ navrhl další a rovnou tasil zbraň. *Rání* znamenalo v jejich řeči něco jako vládkyně či královna, tomu Bára rozuměla.

„Ano, její hlavu *rání!*“ zajásal další. „V tom košíku, který na ní má přivázaný!“

Muži se rozchechtali, jen jeden se nespokojeně mračil.

„Dost!“ křikl na hulákající jezdc. „Zastrč meč, Čandrakante!“

„Proč nechce Vírdžít Singh udělat *rání* radost?“ zamračil se Čandrakant, ale poslušně zasunul meč do pochvy. „Sami přece nedávno všechny vybídli k boji proti *Angrézům!*“

„K boji proti *Angrézům*, nikoliv k vraždění dětí! Máš dobrý meč, Čandrakante, hled', abys ho byl vždy hoden!“ sjel Vírdžít Singh Čandrakanta pohledem ostrým jako turecká šavle. „Hlavou té dívky bychom srdce *rání* neobveselili. Vezmeme ji s sebou celou a *rání* samy rozhodnou, jak s ní naložit. Bezpochyby je bude velmi zajímat, co tady dělá. Samotná hlava by jim nic neřekla.“

„Vírdžít Singh mluví moudře jako vždy,“ uznal Čandrakant. Bára byla sice Vírdžítovi vděčná, že Čandrakanta umravnil, ale chvílku jí trvalo, než pochopila, co vlastně Vírdžít říká. Došlo jí, že o *rání* mluví z úcty ve třetí osobě množného čísla, což Báře připadalo o něco komplikovanější než onkání a onikání. Protože když se někomu onká nebo oniká, tak se to používá, jen když se s ním mluví. Ale když se mluví o něm, tak ne. Nicméně si vybavila, že v jednom filmu, který se odehrával zřejmě kdesi na Moravě nebo na Slovensku v době, kdy děti rodičům vykaly, jedna holčička taky o mamince mluvila v množném čísle. Říkala *mamička by sa hněvali* místo *mamička by sa hněvala*, protože *mamička* holt byla množné číslo pořad. Vlastně *mamička boli* množné číslo.

„Vezmeš ji do sedla,“ rozhodl Vírdžít Singh.

„Ne!“ chtěla vypísknout Bára při představě, že by ji měl vézt chlap, který před chvílkou přišel s nápadem useknout jí hlavu, v čemž ho ostatní ještě podporovali. Ale něco jí našeptávalo, že by možná bylo strategické předstírat, že jejich řeči nerozumí, a tak se jala předstírat.

„*Angréz* – ona – na kůň,“ obrátil se k ní Vírdžít Singh lámanou angličtinou a ukázal na Čandrakanta.

Bára překvapeně zamrkala.

„Vy... vy mluvíte anglicky?“

„Ano,“ kývl Vírdžít Singh a ani se nenamáhal dodat nějakou skromnou frází typu *jenom trochu, jen pár slov* nebo *omluvte mou ubohou angličtinu*. „Angréz na kůň.“

To *Angréz* znamenalo ve Vírdžítově rodné řeči Angličan nebo Angličanka.

„Já s ním jet nechci!“

Vírdžít Singh se zamračil.

„Na kůň jet, Džhánsí daleko.“

„No já bych na koni jela, ale ne s ním!“

Vírdžít se mračil ještě víc, protože asi Báře úplně nerozuměl. A tak na něj Bára ukázala prstem a řekla.

„Na váš kůň. Prosím!“

„Dobře,“ pokrčil rameny Vírdžít a pokynul jednomu z mužů, aby Báru vysadil za něj na koně. Krinolína poněkud komplikovala jak to, aby se Bára vůbec na koně za Vírdžíta Singha dostala, tak to, aby se tam *nějak* usadila. Původně doufala v *nějak důstojně*, ale pak to zredukovala na *nějak*. Krinolína se totiž dala všelijak zmáčknout, ale také si pružila po svém, takže se Báře sice podařilo obruče vepředu splácnout tak, aby se mohla Vírdžíta držet kolem pasu, ale místo toho, aby zbytek krinolíny ležel vzorně na koňském zadku, znenadání se vymrštil do pozice roztaženého pavího ocasu. Sukně a spodnička se tím pádem z krinolíny svezly a Báře nad hlavou trčely obruče jako svatozář. Indové se chechtali jak protržení, jen Vírdžít, kterému se to dělo za zády a grotesknost celé situace tedy nemohl zcela docenit, zachoval vážnou tvář a pobídl koně. Jak se zvíře rozběhlo, obruče se rozkmitaly a v pravidelných intervalech plácaly Vírdžíta Singha do turbanu. Neobtěžoval se tomu věnovat pozornost. Později Bára z hloubi duše děkovala tomu, že přes bombardáky měla pod krinolínou ještě jednu spodničku, a děkovala přesně od chvíle, kdy zjistila, že bombardáky tvoří dvě nesešité na tkanici navlečené nohavice. To sice velmi usnadňuje chození na záchod v krinolíně, ale zároveň naprosto nezbytně vyžaduje, aby se ona krinolína nevznášela nad hlavou své nositelky.

Poměrně záhy se před nimi objevilo mohutně opevněné město. Bára odhadovala, že hradby jsou místy tak vysoké, že kdyby se k nim postavil autobus na výšku, bylo by to docela srovnatelné. Nad městem se tyčila pevnost, jejíž hradby budily ještě větší respekt než ty městské.

Projeli bránou a vstoupili do jiného světa.

Skoro jako by se dostali do mraveniště.

Ulice se hemžily lidmi, osly, vozíky, velbloudy, psy, nosítky a koňmi. Bára viděla ženy v pestrobarevných *sáří*, ženy se závoji přes obličej, mladé dívky s černými copy silnými jako ruka v dlouhých sukních a krátkých živůtcích, muže v turbanech i bez turbanů, s vousy po pás i hladce oholené, ozbrojené i beze zbraní, a mezi nimi se proplétala i temně bronzová těla těch, kteří se spokojili jen s jedním kusem látky kolem hlavy a druhým kolem boků, takže připomínali oživlé sochy. V tom všem mumraji, křiku a randálu se občas volným krokem nevzrušeně procházely krávy, kterým všichni uhýbali z cesty. Jednou zahlédla, jak se jedna z nich, krásně plavá a s tmavými skvrnami kolem očí, jako by byla nalíčená, přiloudala k prodavači zeleniny a začala mu tu zeleninu žrát, pochopitelně bez placení. Místo aby popadl nejbližší klacek a dobytče s řevem odehnal, dobrý muž se mu poklonil a vypadalo to, jako by byl kravskou návštěvou poctěn. Krávy se nerozpakovaly lehnout si a přežvykovat, kde se jim zrovna uráčilo, a tak se jim museli vyhýbat i Vírdžítovi jezdcí. Nevypadalo to, že by je to popuzovalo.

Nebyly tu však jen krávy. Přímo uprostřed tržiště se procházelo velké, světlé, vlastně skoro bílé zvíře s nebezpečně vypadajícími rohy a s hrbem nad lopatkami. Podle toho hrbu Bára naprosto bezpečně identifikovala zebu. Zebu je hrbatá kráva, vysvětloval jí kdysi tatínek. Prostě jako naše kráva, akorát s hrbem, který slouží k podobnému účelu jako hrb velbloudí. Bára se tehdy ptala, jestli je dítě od zebu krávy zebátka a pán od zebu krávy zebák, a tatínek odtušil, že nikoliv. Že je prostě zebu kráva, zebu tele a zebu býk. To poslední Báře utkvělo, ale trochu jinak, než to tatínek myslel, takže od té doby tomutourovi říkala zebubík.

Krom barev a hemžení, z nichž přecházely oči, a křiku a kraválu, z nichž pro změnu přecházely uši, na Báru ze všech stran útočily

